

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Alekszej Pavlovics Asztrov hagyatékából...

Félidő, egész halál

New Yorkba, Brodskijnak, szeretettel

Rossz képernyőn is silány, ahogy látom,
Nálunk a stíl a világbajnokságon...

Nincs semmi játék, csak bűsz hujgatás van.
Mind közvetít, de senki sincs adásban.

Nincs senki képben, de marad a zúgás.
Egy labda sincs már, de szabad a rúgás.

Semmit se látnak, senki sem belátó –
Öngólra tombol rég kihalt lelátó...

Nincs partjelző, csak edzők talpa csattog –
Bírók ítélik s dobják itt a taccsot!

Sípszó hasít, büntetnek, céduláznak –
Akárki rögtön sárga cédulát kap...

S végül vöröst, bár más hajtott a lesre!
Mert itt fejtelt, ám a bajt ott kereste –

S most szenved, fetreng! Nincs nyerés, találat!
Fél félidő itt már egész halált ad...

És már csapat sincs – csak baj s bajnokság van,
Csak durvaság arat a bajnokságban.

Szurkolj, s ne tudd, hogy kik s hogyan csinálják
Dísztribünről a Balkonok Ligáját –

Ki uralja a pályát, ki strapálja?
De tudd, ha még van – most épp mi a playa.

Van ez a térfél, és van az a térfél.
De sose hidd, hogy néha hazatértél.

Háborúk és békék

Olvasni jobb, de filmvetítés
Szemforgató világa hat.
Kérdés – a lélek mit veszít, és
Mit nyerhet ily irány alatt?

Hogy bódítóbb képekbe kóstolj –
Van egy szovjet s egy jenki Tolsztoj.
Mindkettőt adták a mozik...
Két Bezhov párbajozik!

Két Andrejnek meghat a sálja!
Két szép Natasa Rosztova!
De én Dásának osztom a

Pálmát... Ő szívem Natasája!
Ő érti megtört, halk szavam –
És Audrey Hepburn-arca van.

Himmel und Gesetz (Grüsse aus Kaliningrad)

Vaszilij Martinovnak

Szovjet Poroszhon új! Regényes balti part
Rozsdás tajtéka rág a semmiben morotvát –
Mord tenger tépdés itt rég éhen halt ipart...
A táj s a város is feszes, frissen borotvált.

Vándor homokkal int a Kur-földnyelv, a turzás
Cementhabokba tör, haragvó vízbe hág,
S a Hanza-nádas ős homályán zizge nád
Rezzen, ha éj motoz... Nem dül több selyma túlzás

Bús költők lelkiben, kik egykor németül
Álmodtak, írtak, és fejükre fény vetült,
S miként sápadt mosoly süt át sötét borostán –
Fönt tündökölt a hold, a fád, tömény borostyán!

Nyomukban bolygok én, s az égít kémlelem –
A mennybolt csillagos, precíz gerince roppant.
Pregolja árnya ring a régi Pregelen –
Modern romok között hogy is pihenne pont Kant!

De fõnt már nem ragyog magasztos dóm, se portál,
S vigasz, ha volna tán – ma erre mind sovány...
A tiszta úr, akár a rejtett ingovány,
Magába szív, s a tan ravaszkodón deportál

Fonák számok közé – kivon, vadulva oszt,
S hõs tézisek szerint szoroz be új lakost
Elköltözöttel... Itt a sors komor s tünékeny –
Csak szél sodorta fény omolt homokdúnéken.

Betonkolosszus ing, kövekbõl hit fakad,
Szoborcsoport hasad, ledõng egy szétesett fej.
A semmit átszelõ, torz, csonka hidakat
Más törvény tartja fõnn, s az ég is néma sebhely.

Könyvcédulák, avult füzetlapok

Könyvcédulák, avult füzetlapok még
Maradhattak szétszórta... Azt hiszem,
Kín volna most, ha új munkába fognék –
A kéz betût vét, rossz a vaksi szem.

Fejemben összevissza hánytorog név,
Cím, téma, év, mint habtaraj vizen –
Friss fényvel áradt, tiszta, lágy sorok rég
Homályba hulltak... Árnyukat viszem

Csak én, miként hitében ingatag pap –
Csak sejtem számok, versek, szótagok
Túnt dallamának ízét, míg adatnak

Még reggelek... Ha egy-egy szó ragyog
Fõl ébredéskor, mint kinyílt, nagy ablak,
Nappal sugározom – s este hol vagyok?

Ki voltam itt? Üres, lejárt adatlap,
Piszkozat, vázlat, ingyen firka, lom
Lettem, s ha lettem – nincsen irgalom.

Húsvéti ikonosztázion

Oszip Mandelstam emlékének

Árnyam imbolygó, örök álomárnyék –
Vállaimról már letörött a szárny rég...
Nem tudok többé soha földre szállni,
Kommunikálni.

Fényem ős bolygók feketébb fonákja,
Bűn sötét vérét beteg ég okádja –
Mennybe sem vágyom, csak igén botolva
Bukni pokolra.

Régi kedvem sem suhog át az űrön –
Tűzbe vettem, de vacogva tűröm...
Szót parázsló száj, lobogok tereknek –
Én, vak eretnek.

Lángom új szentség, ridegült a lélek...
Isten is számúz, ideküld reménynek –
Latrok üdvéért gyötör, öl, kitámad
Gőgös imádat.

Rám ha megváltás fagya ront, szeráfok
Fázzanak – zengő szavakon leszálok...
Gaz, bitang népség fogad áldva, térden –
Tán hazatértem.